

Звірі

КУПИТИ

Про книгу

Він став Джокером. Першим у конвеєрі. Малолітнім вундеркіндом, з якого виростили вбивцю, позбавленого будь-яких емоцій, окрім, хіба що, собачої відданості шефові. Та коли Контора починає відшукувати непідвладних їй дітей із надзвичайними здібностями для того, щоб знищити їх, Джокер вирішує врятувати хоча б одну дитину. Не з великої любові до цих дітей-індіго і не тому, що бачить у них майбутнє. У Джо кера є свої мотиви...

назар крук

ЗВІРІ

Анотація

Він став Джокером. Першим у конвеєрі. Малолітнім вундеркіндом, з якого виростили вбивцю, позбавленого будь-яких емоцій, окрім, хіба що, собачої відданості шефові.

Та коли Контора починає відшукувати непідвладних їй дітей із надзвичайними здібностями для того, щоб знищити їх, Джокер вирішує врятувати хоча б одну дитину. Не з великої любові до цих дітей-індиго і не тому, що бачить у них майбутнє. У Джокера є свої мотиви...

*В художньому оформленні книжки
використані ілюстрації Лади Назаренко*

Copyright © by Calvaria Publishing House, 2009

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of Calvaria Publishing House.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

ISBN 978-966-663-287-9

ISBN 978-966-663-286-2 (серія para bellum)

© «Кальварія», 2009

1

«Червоний» телефон задзеленчав рівно о другій ночі. Дзвінок «червоного» міг означати лише одне — знов робота. І якщо будь-який інший зі своїх телефонів я міг проігнорувати, на цей дзвінок не мав права не відповісти.

Добре хоч вставати за ним не довелося. Знаючи звичку Жароха діставати мене серед ночі, перевіряючи, певно, бойову готовність, я вже давно тримав «червоного» під подушкою.

— Ммм... — простогнав я у слухавку.

— Спиш, — невдоволено пробурчав на тому кінці дроту шеф.

Чи сплю я о другій ночі? Звісно, ні! З чого він це взяв?

— Винен, — зітхнув я, намагаючись розліпити очі й увімкнути мозок, — каюся. Більше не повториться.

— Язикате... — буркнув шеф. — Знову ввечері пив?

Навіщо питати? Він і так прекрасно знав, що пив. Він знав, що саме я пив, коли і скільки. Не міг не знати. Хоч убийте, ніколи не повірю, що моя квартира не під наглядом. Не під його особистим контролем.

— Щось трапалося? — поцікавився я. — Знову кінець світу пророкують?

— Майже, — відповів шеф, і я зрозумів — щось таки трапалося. Щось настільки серйозне, що мій любий Жарох навіть забув прочитати мені лекцію про шкідливість впливу алкоголю на молодий організм. Утім, можливо, до нього просто нарешті дійшло, що згаданий організм уже давно не був молодим.

— У тебе на пошті файл, ознайомся. Сьогодні о сьомій будь у мене.

— О сьомій ранку? — перепитав я.

— А ти як вважаєш? — спитав він у відповідь і кинув слухавку.

Я декілька секунд дивився на телефон у руці, тоді обережно поклав його поруч із собою й відкинувся на подушки. Заплющив очі. В голові паморочилося. Як із такою головою можна працювати?

Ще трішки, сказав я собі, ще годинку посплю, відновлю сили, а тоді вже...

Телефон задзеленчав знову. Жарох надто добре знав мене, щоб дати спокійно dospати.

— На дроті, — повідомив я у слухавку.

— Висиш? — спитав шеф.

— Що?

— Висиш на дроті? — спитав він і гикнув. Це гикання у Жароха означало сміх. Зазвичай він сміявся лише зі своїх (як йому здавалося, вдалих) жартів.

— Зараз повішуся, — серйозно попередив я, — може, хоч після смерті висплюся...

— Не вийде, — відрізав Жарох, — у пеклі, наскільки мені відомо, виспатися доволі важко.

І знову гикнув.

Я сів у ліжку. Судячи з усього, кінець світу таки наближався. Жарох ніколи не гикав частіше ніж раз на тиждень, а тут — двічі на хвилину.

— Шефе, ви захворіли? — стурбовано поцікавився я.

— Працюй, — сухо наказав він, — чекаю на тебе о сьомій.

І знову дав відбій.

Я поклав слухавку поруч із собою, голосно позіхнув. Трохи посидів на ліжку, помотав головою, намагаючись відігнати гуркіт у вухах. Обережно звівся. У голові паморочилося, гуркіт лише посилювався, підлога м'яко попливла під ногами.

— Отрути мені, — прошепотів я, тримаючись за голову, — отрути...

Отрути не знайшлося. Довелося ковтати пігулки та заливатися кавою.

Зваривши побільше кави, я увімкнув комп'ютер.

— Десять хвилин на третю, — повідомив мені жіночий голос з динаміка — моя Катя.

— Та ти що? — пробуркотів я, протираючи очі. — Невже?

— Не зрозуміла питання, — сказала Катя.

— Ну, ясна річ, що не зрозуміла, — зітхнув я. — Перевірити пошту.

— Перевіряю. Лист від шефа.

— Відкрити.

— Відкриваю. Не вдається прочитати.

А, ну звісно! Жарох знову все зашифрував так, що навіть моя розумниця не може розібрати. Шифратор. Параноїк. Хто може зламати цю систему? Хто може влізти в нашу сітку? Хіба що прибульці... Гм, а це було б цікаво. На прибульців я ще не полював, літаючі тарілки поки що не вистежував.

— Вивести на монітор, — наказав я і взяв ручку, записник та калькулятор.

Чесно кажучи, все це я мав робити в голові, аби не залишати зайвих доказів (секретність передусім!), та голова моя зараз не те що працювати над жарохівськими шифрами не могла — їй і триматися на плечах важко було.

За півгодини все було готово. І все б нічого, але розшифроване здалося мені якоюсь нісенітницею. Я ковтнув іще кави, відкрив нову сторінку блокнота й почав усе з початку.

Цікаво, це Жарох спеціально для мене розробляє такі системи кодування? Аби зайвий раз познущатися? Щоб не дати моєму мозку спокійно постарішати? Чи це не він? Ну, якщо не він, то пробачаю. Навряд чи ті, хто це вигадував, могли

припустити, що приймати повідомлення буде такий п'яниця, як я. Вони взагалі не знали про моє існування. Про нього майже ніхто не знав. Я — Джокер. Темна конячка Жароха на дистанційному керуванні. Його особиста таємна зброя.

Я перевірів усе вдруге. Ні, помилки не було. Жарох таки надіслав мені щось незрозуміле: «Громова Ганна Сергіївна. Киянка. Подільський район. Куренівка. 1993 року народження...» Дев'яносто третій рік! Це скільки їй зараз? П'ятнадцять? Шістнадцять? Це ж дитина... Може, помилка у самій шифровці? Облиште! Помилка? У Жароха? Це неможливо. Отже, Жарох доручає мені якесь дівчисько... Чому? Навіщо?

Добре, спробуємо отримати більше інформації...

— Бази даних! — скомандував я Каті.

І взявся до справи. Громових Гань у Києві було декілька сотень. Дев'яносто третього року народження — десятки. А от на Куренівці мешкала лише одна неповнолітня особа з таким ім'ям. І комп'ютера вона, судячи з усього, вдома не мала. Шкода, інформація з компів об'єктів завжди допомагає справі.

Мешкала вона за вказаною адресою відносно нещодавно; де була до цього, встановити не вдавалося. Принаймні зараз. Принаймні так швидко, як цього вимагала ситуація.

— Гаразд, Ганно Сергіївно, — сказав я, ковтаючи ще кави, — пошукаємо вас у Мережі...

Діти завжди знаходять вихід до Інтернету. Якщо не з дому, то зі школи, якщо не з мобільного, то з комп'ютерного клубу. Батьки мають молитися на Мережу. Раніше діти тікали з домівок світ за очі, тепер тікають в Інтернет.

— Інтернет? — перепитала Катя.

Виявляється, я буркотів думки собі під носа. Теж мені таємний агент... Я рішуче мотнув головою, відганяючи рештки сну, й кивнув (ніби Катя могла цей кивок побачити):

— Так. Інтернет.

— Підключаюся.

Не люблю я це. Не люблю Інтернет разом з усіма його форумами, чатами, сайтами знайомств і живими журналами. Раніше було легше. По-перше, раніше я сам не мусив вивішувати туди інформацію про себе та тріпатися про всілякі дурниці з онлайновими друзями. Тепер маю світитися, більш того — вдавати із себе такого собі балакучого йолопа й підтримувати цей імідж. Аби всі вважали, що знають, хто я такий та з чим мене їдять, і були впевненими в тому, що зуби об мене не зламають. По-друге, з Інтернетом змінилася й манера Жароха видавати завдання. Як було просто колись: Жарох призначає тобі зустріч і вручає диск, а краще — конверт з усією необхідною інформацією. Все. Жодного зайвого руху. Жодних копирсань у купі електронно-інформаційного сміття. Лише варіації дій щодо об'єкта: знайти, вистежити, увійти в контакт чи ліквідувати...

Так, тоді було легше...

От лайно! А я таки старішаю! Коли людина негативно сприймає зміни в навколишньому середовищі, це може означати лише одне: вона не встигає за часом, отже — старішає.

— Гаразд, Ганно Сергіївно, — повторив я, — давайте познайомимось ближче...

Після годинного копирсання в Інтернеті я зрозумів, що познайомитися ближче у нас із Ганною Сергіївною не вийде. Принаймні таким чином. Більш того — я навіть почав сумніватися в тому, що киянка Ганна Сергіївна дев'яносто третього ер ен з Куренівки взагалі існує. В Інтернет-просторі її точно не було. Не знав Інтернет, хто така Громова Г.С.

І це вже ставало цікавим.

Якби вона була звичайним підлітком, то хоч десь висіла б її інфа, хоч із кимось вона б спілкувалася, хоч раз назвалася б своїм справжнім ім'ям. Якби вона була агентом, тим більше не

ховалась би. Навпаки. Розповсюджувала б легенди направо й наліво, світила б свою маску скрізь, аби приховати справжнє обличчя... Може, просто така собі дуже замкнена дівчинка? Чи у них не було часу на легенди й маски? Трапилося щось аж надто термінове, й вони закинули малу на день-два, сподіваючись, що ніхто не встигне нічого второпати, а Жарох таки второпав, перехопив... Цікаво, «у них» — це в кого? З ким воюємо тепер? І що такого термінового взагалі могло статися?

Утім, досить гіпотез. Моя справа діяти. Думає в нас Жарох. До якого, до речі, не можна приходити у такому зім'ятому вигляді. Він любить, аби все навкруги (зокрема я) блищало та сяяло. Я вкотре за ніч зітхнув (знову відчувши себе надто старим для роботи), піднявся з крісла й рушив до ванної — наводити блиск та сяйво.

Із дзеркала на мене важко дивився похмурий, неголений і дуже від чогось утомлений тип.

Невже це я?

Коли це почалося? Коли я почав викликати відразу в самого себе?

Невже і справді старішаю?

Кажуть, це називається кризою середнього віку... Втім, ні. Криза середнього віку у людей трапляється в сорок. Чи можна мої тридцять рахувати за сорок?

«Фіга собі! — раптом усвідомив я. — Я провів на цій землі вже тридцять років!»

Цілих тридцять років, двадцять п'ять із яких — поруч із Жарохом, великим і жахливим.

З моменту нашої першої зустрічі Жарох став для мене всім — батьком і матір'ю, вчителем і шефом, небом над головою і сонцем у цьому небі. Я ж для нього став перепусткою у велике майбутнє.

Якби його експеримент, поставлений на мені, провалився, так і залишився б він сидіти в заповищеному приміщенні, по сусідству з такими ж розумниками, цілодобово вигадуючи або й просто ледь видозмінюючи легенди, казки та міфи для тих, хто займається справжньою роботою.

Цікаво, що було б зараз зі мною, якби не він? Я вийшов би з дитбудинку і влився б у навколишній світ. Це вийшло б у мене швидко й органічно. З цим ніколи не було проблем. Я з дитинства інстинктивно вмів ставати своїм та брати за роги долю, свою й оточуючих. З дитинства мав гострі пазурі та чуйку на місце, де добре годують. Я завжди був лідером. Можливо, саме тому мій любий шеф серед сотні дітлахів обрав для експерименту мене. Але який шлях обрав би я — ось у чому питання. Я ніколи не вмів обирати. Та й зараз не вмію. І чомусь здається, що не приведи господи робити якийсь серйозний вибір — обов'язково оберу не так. Помилюся. А помилка в моєму теперішньому житті може вартувати дорого, дуже дорого. І не лише мені.

На щастя, поки що все обходиться. Мій шлях за мене обрав Жарох. Я став Джокером. Першим у конвеєрі. Малолітнім вундеркіндом зі зброєю в руках, позбавленим будь-яких емоцій, окрім, хіба що, собачої відданості шефові. Принаймні саме так він доповів про мене керівництву, аби отримати дозвіл на конвеєр. Думаю, це досить близьке до дійсності визначення.

Звісно, на конвеєрі не обійшлося без лаж. Десятки моїх наступників (гадаю, як і попередників — упевнений, вони були, просто вийшли не так вдало, як я, або ж існували задовго до початку в Конторі епохи Жароха), підростаючи, з'їжджали з глузду, тікали світ за очі, намагалися вбити шефа, розсекретити Контору і так далі, і таке інше. Зазвичай ліквідувати їх доручали мені. Вони були браком, невдалим продуктом. Вони були частиною моєї роботи, і я знав їхню точну кількість. Ані точної,

ані приблизної кількості вдалого продукту я знати не міг — навіщо мені знати про те, чого не треба вистежувати, ловити, вбивати?

Знав лише те, що я був першим. І знав, що, чесно кажучи, своє вже давно відпрацював. Бо давно вже не дитина і навіть не підліток. Дитина-вбивця чомусь завжди викликає у людей шок, доросла ж людина зі зброєю — це нормально. Мене завжди дивували подібні стереотипи. Можливо, тому, що колись я був їх наочним спростуванням. Сьогодні ж я просто один із декількох сотень людей, що працюють на Контору. Я визнаю це. А от Жарох визнавати відмовляється. Досі тримає біля себе, на ланцюзі, в секреті. Гадаю, я розумію, чому так. Я — його талісман. Я — його джокер.

Халупа, як лагідно називав своє помешкання шеф, була розташована в приватному секторі, майже за межею Києва. Враховуючи жарохівський статус і його місце в цьому світі, цегляний двоповерховий будиночок за невисоким дерев'яним парканом і справді був халупою.

Навряд чи хтось із сусідів Жароха — такого собі трохи схибленого, вже зовсім сивого, але дуже симпатичного старого під вигаданим ім'ям — міг собі уявити, що всередині «халупи» все напхано новітніми технологіями, а у шафці лежать зразки зброї, яку поки що багато хто навіть уявити собі не може. І точно ніхто б не здогадався, що Жарох — один із тих небагатьох, хто впевнено тримає руку на всіх можливих червоних кнопках і не менш червоних телефонах таких небезпечних особистостей, як я.

А от про що сусіди не могли не знати, так це про його собак — декількох смертельно небезпечних звірів розмірами з теля. Жароха ці крокодили обожнювали, до всіх інших ставилися з обережною ненавистю. Ніколи не міг зрозуміти, яким чином моему завжди роздратованому й заклопотаному шефові вдалося так вимуштрувати їх. Певно, він таки мав талант — виховувати дітей і собак. Часом, перехоплюючи їхні закохані погляди на

Жароха, так і хотілося ляпнути щось на кшталт: «Ми з вами однієї крові, ви і я».

Коли ж шефа поруч не було, ляпати цим крокодилам не хотілося нічого, взагалі не хотілося нічого, крім одного — якнайшвидше ковзнути повз них, сховатися від важких, сповнених тихої люті поглядів.

Так було й сьогодні. Увійшовши на подвір'я, я одразу ж зіткнувся з цими поглядами. Так зазвичай людина дивиться на сніданок, перш ніж почати трапезу.

«Тільки не бійся їх, — наставляв мене Жарох, — якщо вони відчують твій страх, тобі гаплик. І я не встигну їх зупинити».

Я зачинив хвіртку, повільно вдихнув, видихнув, розслабився. Рушив до будинку.

А ці крокодили — непогана школа. Якщо навчишся не боятися їх, то ніхто й ніщо у світі вже не зможе тебе злякати. Як їх не боятися, я, звісно, гадки не мав. Проте з першої ж спроби (другої у мене й не було б) навчився прикидатися, що не боюся. Так прикидатися, щоб вони повірили в це. Також непогана школа.

«Цікаво, скількох з конвеєра вони з'їли?» — подумав я, заходячи до будинку й зачиняючи за собою двері.

Жарох сидів у вітальні біля каміна. Там, де й мав бути, — в улюбленому кріслі, з люлькою в зубах. Вигляд мав, як завжди, зібраний, дещо втомлений і вкрай роздратований. А от чого не мало бути у жарохівській вітальні, так це ще однієї людини, яка там з якогось лиха була. У сусідньому кріслі сидів худорлявий хлопець — на вигляд не більше двадцяти років, а то й менше — із довгим чорним волоссям і величезними темними очима. Він уважно, зосереджено розглядав мене — вивчав.

Довге волосся... Нам не дозволено відпускати волосся... Тобто він не з наших... Що ж він робить тут, у святая святих Жароха? В халупі для обраних?

— Це що таке? — спитав я у шефа, кивнувши на хлопця.
— Ти спізнився, — ігноруючи питання, зазначив Жарох.
— На скільки секунд? — поцікавився я.
— На вісімдесят, — відповів він, не зводячи з мене сухих, напівпрозорих очей.

— Ой! — злякався я. — Тепер ми не встигнемо врятувати світ?

— Іноді секунда варта життя, — почав свою улюблену тему Жарох, замислено розглядаючи люльку, — тож порахуй, на скільки життів ти спізнився.

— Жароху, ти знову плутаєш поняття. Слова «іноді» та «завжди» мають дещо різні значення. А ще у мене дуже болить голова, тож, будь ласка, хоча б сьогодні звільни мене від своєї улюбленої демагогії та накажи волохатій людині звільнити моє крісло.

Вкотре ігноруючи мене, Жарох звернувся до хлопця:

— Знайомся, Максе, це Ден. Жахлива людина, пияка, базікало. Співчуваю — тобі доведеться з ним працювати. Денисе, це Макс, твій новий напарник.

Новий? Наче в мене колись був старий... Що за гру веде Жарох? Хто цей хлопчик, якому явно забули повідомити про те, що я — Джокер. Чому Жарох пустив його до своєї халупи?

— Привіт, Максе, — сказав я, — тепер, коли ти знаєш моє ім'я, може, таки звільниш крісло?

Він швидко глянув на Жароха, підвівся, відійшов на кілька кроків і всівся просто на килим навпроти шефа.

Жарохівський килим був єдиним досі мною не вивченим об'єктом у халупі. До свого килима він не підпускав нікого, навіть мене. Не до самого килима, ясна річ, — до того, що було під ним. Саме тому я був упевнений, що там було щось дійсно цікаве. Дверцята до потаємної кімнати, портал в інший вимір, таємна мапа, накреслена на підлозі, — там могло бути будь-

що... Та хоч би як я намагався витягти з шефа інформацію про це будь-що чи принаймні дозвіл відкинути килим, усе було марно.

Хлопець же так необережно гепнувся на цей килим, ніби й гадки не мав, куди сідає. Втім, може, й справді не мав...

Я зайняв трофейне крісло. Декілька секунд я мовчки вивчав його, він — мене. Він витріщався на мене зовсім не вороже, з безпосередньою, дитячою навіть цікавістю, але було в його погляді щось таке, від чого хотілося підхопитися та врізати по мордяці. Щось неприємне й гостре.

— Він німий? — поцікавився я у шефа.

Не подобався він мені. На якомусь підсвідомому, інстинктивному рівні не подобався. А ще дужче не подобалося те, що мене просто таки оточили дітьми. Спочатку якась шифрована дівчинка, тепер — цей мовчазний хлопчик... І найбільше мені не подобалося, що я геть нічого не розумів у тому, що відбувається.

Жарох на мене навіть не глянув. Витримав невеличку паузу, вибив і знову набив люльку, розкурив, тоді, нарешті, обернувся до мене й спитав:

— Матеріали вивчив?

— Лист? Лист я вивчив дослівно.

— А інші матеріали?

— Жароху, твоя схильність до драматизму часом лякає. Навіщо питати? Ти прекрасно знаєш, що інших матеріалів немає.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ